

РЕШЕНИЕ

№ 245

гр. София, 04 юли 2023 г.

ВИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и девети май две хиляди двадесет и трета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СПАС ИВАНЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИР ШЕКЕРДЖИЕВ

ДЕНИЦА ВЪЛКОВА

при секретар Марияна Петрова

и в присъствието на прокурора Антоанета Близнакова

изслуша докладваното от съдията Деница Вълкова

касационно наказателно дело № 373/2023 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба от адвокат С. Б. – служебен защитник на подсъдимата М. С. В. против решение № 305 от 26.10.2022 г., постановено от Софийския апелативен съд по ВНОХД № 516/2022 г., с което е потвърдена присъда № 82 от 06.07.2020 г. на Софийски градски съд по НОХД № 2746/2019 г.

В жалбата се ангажират всички касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 - 3 от НПК. Основно се оспорва извода на съда за авторството на деянието с доводи за липса на доказателства за участие на подсъдимата В. като съизвършител в убийството, предмет на обвинението, като се изтъкват процесуални нарушения в оценъчната доказателствена дейност на САС. Претендира се нарушение на материалния закон поради неправилното му приложение, а също и поради неприлагането на закона, който е трябвало да се приложи, тъй като от събраните по делото доказателствени средства преценени поотделно и в тяхната съвкупност единствен правилен, законосъобразен и обоснован извод е, че подсъдимата В. не е осъществила от субективна и обективна страна виновно престъпния състав на престъплението, за което е предадена на съд. Неправилно приложение на закона се аргументира и с налагане на изключително висок размер на наказанието лишаване от свобода. Изтъква се липса на преки и косвени доказателства, както и експертни заключения, че тя виновно е извършила убийството на баща си. Касационното основание по чл. 348, ал.1, т.2 от НПК (съществени нарушения на процесуалните правила) се сочи поради отказ на съда да допусне и събере множество доказателства поискани от защитата, както и неизпълнение от въззивната инстанция на задължението по чл. 314 от НПК за пределите на въззивната проверка, които са довели до ограничения на правото на защита на подсъдимата. С довод за нарушение на забраната по чл.303, ал.1 от НПК присъдата да почива на предположения и че вината на подсъдимата не е доказана безспорно се навежда и касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 348, ал. 5 от НПК за явна несправедливост на наложеното наказание. Мотивите на въззивната

инстанция касаторът определя като „безспорно доказателство за очебийно пристрастие“ на въззивния съдебен състав, тъй като допуснал да кредитира данни от „клюки“ и телевизия, които не са събрани и проверени по реда на чл. 292 от НПК. Поради недоказаност на обвинението по несъмнен и категоричен начин се моли за отмяна на обжалвания съдебен акт и признаване на подсъдимата за невиновна по обвинението да е убила баща си в съучастие със съпруга си – подсъдимия С. В..

В съдебно заседание подсъдимата В. се явява лично и заявява, че е съгласна посоченият от САК адвокат В. Д. да ѝ бъде назначен за служебен защитник поради загубата на професионална правоспособност на назначения ѝ служебен защитник, като моли да не бъде конвоирана за участие в съдебно заседание пред касационната инстанция, ако делото бъде отложено за разглеждане в по-късен час поради закъснение на служебния защитник на другия подсъдим. При продължаване на съдебното заседание в отложения час на същата дата подсъдимата В. не се явява. Назначеният ѝ за служебен защитник адвокат В. Д. от САК се явява лично и заявява, че поддържа наведените в касационната жалба основания и доводите, които ги подкрепят, като сочи допълнителни съображения в тяхна подкрепа.

Необжалваният подсъдим С. Д. В. и служебният му защитник адвокат С. И. се явяват лично пред ВКС, като поддържат касационната жалба на защитника на подсъдимата В. и молят обжалваното въззивно решение да бъде отменено, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на САС. В последната си дума подсъдимият В. моли за справедливост, като заявява, че няма никакво участие в извършване на убийството, предмет на обвинението.

Представителят на Върховна касационна прокуратура счита касационната жалба за неоснователна, като излага съображения, че въззивният съд е извършил цялостна проверка на атакуваната присъда съобразно чл.314 от НПК и е формирал вътрешното си убеждение по фактите при спазване изискването на чл.14 от НПК. Не се установяват игнорирани или превратно тълкувани доказателства по делото и формирането на вътрешното убеждение на въззивния съд по релевантните за обвинението факти не страда от процесуални пороци. За неоснователно счита и оплакването за неправилно приложение на материалния закон, тъй като въз основа на установените фактически положения е направен правилен извод от правна страна относно авторството на деянието и вината на подсъдимата. Като намира обвинението за доказано по несъмнен начин от гласните доказателства, установени отчасти от обясненията на подсъдимите В. и показанията на свидетелите Р. И., М. И., В. Х., Й. Й. и Б. А., заключенията на съдебно-медицински, биологични и ДНК–експертизи, а отмереното наказание на подсъдимата В. за справедливо, прокурорът от ВКП предлага ВКС да остави в сила решението на въззивния съд.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, след като обсъди доводите в жалбата, изложените от страните съображения и извърши касационна проверка в пределите по чл. 347 НПК, намери следното:

С присъда № 82/06.07.2020г., постановена по НОХД № 2746/2019г. по описа на СГС подсъдимите М. В. и съпругът ѝ С. В. са били признати за виновни в това, че на 11.02.2018г. в апартамент в гр. София, ж.к. "Люлин", в съучастие, като съизвършители, умишлено са умъртвили бащата на подсъдимата М. В. – С. С. Я., на 87 години, чрез нанасяне на множество удари с неустановен твърд предмет по главата и тялото, както и нанасяне на порезни рани по главата и тялото с неустановен предмет с режещ ръб, като деянието е извършено по особено мъчителен начин за пострадалия - престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.2 от НК за подсъдимия В. и по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и т.3, пр.1, алт.1, във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.2 от НК за подсъдимата В., като на

основание чл.54 от НК на подсъдимия В. е наложено наказание петнадесет години лишаване от свобода, а на подсъдимата В. осемнадесет години лишаване от свобода, при първоначален строг режим на изтърпяване за всеки подсъдим.

На основание чл.40, ал.4 от НК съдът е постановил по време на изтърпяване на наказанието от подсъдимата В. да бъдат полагани медицински грижи, съответни на състоянието ѝ.

На основание чл.59 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимите са били задържани под стража, а деловодните разноси са възложени по равно в тежест на подсъдимите.

Присъдата е била обжалвана от служебния защитник на подсъдимия В. и от подсъдимата В. с аналогични оплаквания за недоказаност на авторството на деянието и искане за отмяната ѝ и постановяване на нова оправдателна присъда за двамата подсъдими.

С въззивно решение № 159/21.05.2021 г. по ВНОХД № 1261/2021 г. Софийският апелативен съд е потвърдил изцяло първоинстанционната присъда.

По касационни жалби от подсъдимия В. и от служебния защитник на подсъдимата В. с касационни основания по чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК, с решение № 34 от 23.05.2022 г. по н.д. № 844/2021 г. на ВКС, второ н.о., приемайки за основателни доводите за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в доказателствения анализ на въззивния съд, касационната инстанция е отменила въззивното решение поради липса на мотиви и с конкретни указания по приложението на процесуалния закон е върнал делото за ново разглеждане от друг негов състав.

При втората въззивна проверка е било постановено решение № 305/26.10.2022 г. по ВНОХД № 516/2022 г., предмет на настоящата втора по ред касационна проверка, с което Софийският апелативен съд е потвърдил първоинстанционната присъда изцяло.

Върховният касационен съд приема, че касационната жалбата е подадена в законния срок, от страна, имаща право на жалба, тъй като към момента на подаването ѝ (на 16.11.2022 г.) жалбоподателят е бил надлежно конституиран служебен защитник на подсъдимата В., а решението за временното му лишаване от адвокатски права е влязло в законна сила в по-късен момент (от 07.04.2023 г.) Жалбата се поддържа от новоназначения служебен защитник и от подсъдимата В. и е насочена срещу въззивен съдебен акт, подлежащ на касационна проверка съгласно чл.346, т.1 от НПК. Поради това ВКС я приема за допустима, но разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да стигне до този извод, настоящата инстанция разгледа на първо място довода на жалбоподателя за „очевидно пристрастие на въззивния съдебен състав“. Приоритетното му обсъждане се налага с оглед законовите последици от евентуалната основателност на такова оплакване, а именно отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от съответния стадий поради незаконен състав. Не може да има спор, че основна предпоставка за справедлив съдебен процес съгласно разпоредбите на чл. 6 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ), чл.47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) и чл.10 от НПК е разглеждането и решаването на делото да се осъществи от независим и безпристрастен съд. Критериите за осъществяване на правосъдието от такъв съд се извеждат от последователната практика на ЕСПЧ, който приема, че наличието на безпристрастност (непредубеденост) се определя според субективен тест, основан на личното убеждение на съдията в даден случай, а също и според обективен тест, който установява дали съдията е предложил

гаранции, достатъчни да изключат всяко законно съмнение в това отношение от гледна точка на външния наблюдател. /вж. Решения на Съда в Страсбург по делата Salov v. Ukraine - 06.12.2005 ; Kleyn and others v. The Netherlands – 06.05.2003; Ц, - Г. срещу България – 15.09.2015г.; Piersack v. Belgium -01.10.1982; Miracle Europe UFT v. Hungary -12.04.2016; Findlay v. UK – 25.02.1997г.; Thorgeir Thorgeirson v. Iseland -25.06.1992; Langborger v. Sweden -22.06.1989; Kyprianou v. Cyprus - 15.12.2005 г. и др./

В конкретния случай липсват обективни данни сочещи предубеденост на когото и да е от членовете на въззивния съдебен състав съобразно субективния тест. Липсват и твърдения на страните, които да оборват установената в юриспруденцията на ЕСПЧ презумпция за личната безпристрастност на членовете на атакувания съдебен състав, нито се твърди тяхна лична заинтересованост от изхода на делото и/или несъобразени с процесуалните изисквания изявления на членовете на съдебния състав в нарушение на презумпцията за невиновност на подсъдимите. В рамките на обективния тест въззивният състав също е представил достатъчно убедителни гаранции на страните по делото, както и на обществото, които успешно да изключат всяко легитимно съмнение в това отношение, като се има предвид, че е обсъдил задълбочено основните възражения на защитата видно от пространните мотиви към въззивното решение. САС не просто формално се е солидаризирал с изводите на първата инстанция, а е изложил допълнителни и споделими съображения за това. Съществено процесуално нарушение поради пристрастност на въззивния състав не може да бъде изведена и поради непълноценно доказване в контекста на твърдението в касационната жалба, че СГС не допуснал и не събрал множество доказателства, поискани от защитата. Като се остави настрана факта за липсата на конкретност в касационната жалба кои доказателствени искания са били отклонени, видно е от съдържанието на въззивните жалби, че защитата не е направила искане за допълнително въззивно следствие, което да е било пренебрегнато от САС като инстанция, която има правомощие да установява нови фактически положения съгласно чл.316 от НПК. В определението от 14.06.2022 г. по чл.327 от НПК въззивният съд изрично е посочил, че страните не са направили доказателствени искания, който извод не е бил оспорен от защитата. /вж. л.6-7 от ВНОХД №516/2022 г. на САС/. Нещо повече. В съдебно заседание пред въззивния съд касационният жалбоподател (тогава служебен защитник на подсъдимата В.) е заявил, че няма доказателствени искания вж. л.27 от ВНОХД №516/2022 г. на САС.. Освен това повторната въззивна проверка е резултат от отменителното решение на ВКС поради липса на мотиви в първото въззивно решение, а не поради доказателствени дефицити, които да налагат събиране на допълнителни доказателства. Такива указания отсъстват в отменителното решение на ВКС. Дори да беше налице отказ на контролирания съд да допусне искани от защитата доказателства, той също не би могъл да обуслови априори неговата пристрастност. Съгласно утвърдената съдебна практика неуважаването на доказателствените искания на защитата не води до незаконност на съдебния състав, тъй като съдът не е длъжен да ги възприеме положително, ако събраните доказателствени материали допринасят за обективното, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата от значение за правилното решаване на делото. В такива случаи, между които попада и процесният, съдът е в правото си да откаже събирането на допълнителни доказателства, което не го прави предубеден. /вж. Решение по н.д. № 26/2011 г. I н.о. ВКС/ Конкретното оплакване, че съдът направил фактически изводи за авторството на деянието в лицето на двамата подсъдими на база „ махленски клюки“ и телевизионни материали е неоснователно и също не дава основание да се приеме за състоятелен доводът за незаконност на

съдебния състав, тъй като видно от съдържанието на обжалваното решение изводите за авторството и вината на подсъдимите не са направени на база посочените от защитата недопустими доказателствени източници, а от наличните по делото многобройни гласни, писмени и експертни доказателствени материали, поотделно посочени и подробно анализирани в мотивите на обжалваното решение. /вж. л.38-43 от ВНОХД №516/2022 г. на САС/ Поради това некоректно е заявеното в касационната жалба, че съдът приел за установено авторството на база „този казал, онзи казал по улиците, в телевизията и т.н.“. В мотивите на обжалваното решение действително е споменато телевизионното предаване „Съдебен спор“ по Нова телевизия, но не в смисъл на изказани в него и възприети от съда съждения за съпричастността на подсъдимата към убийството, а защото по съответния процесуален ред е било установено, че няколко дни преди инкриминираната дата пострадалият Я. се свързал с организатора на телевизионното предаването, за да участва в него по повод делбата на апартамента, обяснявайки, че е във влошени отношения със семейството на дъщеря си и изразил желание чрез предаването тя да бъде принудена да му плати дял от съсобственото им жилище или да го напусне. По-нататък е прието, че по повод обаждането на пострадалия главният редактор на предаването се срещнал с него, за да заснемат репортаж, но това изненадало неприятно подсъдимите, които били по същото време в дома си, заедно с децата. Подсъдимата В. реагирала остро, проявила вербална и физическа агресия, повредила част от техниката на оператора и по този начин се опитала да спре заснемането и да принуди телевизионния екип да напусне жилището. Въпреки това пострадалият се договорил с журналистите на /дата/, от *** до *** часа да участва в предаването, в епизод ***, озаглавен „*****“, но след като пострадалият не се явил в телевизията и оттам не успели да се свържат с него, свидетелят Ж. И. (главен редактор на предаването „Съдебен спор“) отишъл да го потърси на адреса, където от съседи разбрал, че е имало скандал в апартамента му и от няколко дни никой не го е виждал, а на пощенската му кутия се получило съобщение, че не си е взел пенсията. От така установените от въззивния съд фактически положения относно екипа на въпросното телевизионно предаване и причините за контакта с пострадалия не са правени изводи за авторството, нито съдът се е позовал на изразени в телевизионно предаване заявления за съпричастност на подсъдимата към убийството. Следователно аргументираното възражение за незаконен (пристрастен) въззивен състав със съдържанието на мотивите на обжалваното решение и позоваването на „явни махленски клюки“ и телевизионни материали, както и с отказ да се допуснат важни за решаване на делото доказателствени материали е неоснователно.

На следващо място се налага да се направи уточнение, че отправеното в касационната жалба искане за оправдаване на подсъдимата В. от касационната инстанция принципно е допустимо (чл.354, ал.1, т.2 от НПК), но само в рамките на приетите от въззивният съд фактически обстоятелства. От изложените от касатора съображения е видно, че именно те се оспорват с оплаквания за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в аналитичната доказателствена дейност на въззивния съд, като се отрича приетото от двете предходни инстанции, че двамата подсъдими са извършили убийството в съучастие като съизвършители.

Внимателният и непредубеден прочит на мотивите на обжалваното решение сочи, че при повторната въззивна проверка на първоинстанционната присъда САС е спазил напълно изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107 от НПК, обсъдил е надлежно противоречията в доказателствените материали и е утвърдил възприетата фактическа обстановка, включително относно авторството на деянието, по ясен и категоричен начин, давайки правилен и законосъобразен отговор на всички доводи

на защитата на двамата подсъдими, с което е изпълнил задълженията си по чл.339, ал.2 от НПК. Така съдът се е съобразил, от една страна, с указанията на предишния състав на ВКС за доказателствения анализ и съдържанието на мотивите на въззивното решение чрез изясняване на съществените за обвинението обстоятелства, а от друга, е изложил законосъобразни и убедителни съображения за отстраняване противоречивостта в доказателствените материали при формиране на вътрешното си убеждение по фактите от кръга на тези по чл.102 от НПК. Доводът за липса на преки и косвени доказателства, с който касаторът обвързва основното недоволство на подсъдимата В. и защитника ѝ срещу възприетия и от двете предходни инстанции факт, че тя е автор (съизвършител) на инкриминираното деяние, не намира опора в доказателствената съвкупност по делото. Като се остави настрана многократно възпроизведеното в съдебната практика принципно положение, че осъдителна присъда може да се основава само на косвени доказателства, стига между тях да съществува неразривна връзка, водеща до единствено възможен и необорим извод относно обстоятелствата от кръга по чл. 102 от НПК, не е вярно, че по делото липсват преки доказателства. От показанията на свидетелката Й. Й. в процеса се въвеждат преки и първични доказателства, доколкото същата е възприела лично и непосредствено фактите от предмета на доказване, за които тези показания се отнасят. Дали въпросните доказателствени средства са достоверни и следва ли да бъдат кредитирани, както са сторили това първоинстанционният съд и въззивната инстанция, е въпрос на друг вид оценъчна дейност в рамките на доказателствения анализ. След като възприетията, за които свидетелства Й. в процеса, са почерпени от първоизточника предвид, че отивайки да хвърли боклука тя лично е възприела шума от удари от съседния на нейния апартамент, виковете на пострадалия: „Помощ, помощ, пребиват ме!“ и в същото време крясъците на подсъдимата В.: „Ще те пребия, докато не умреш, все ще те бия“, не може да се приеме за основателен доводът на защитата за липса на преки доказателства. Източник на преки доказателства са и обясненията на подсъдимия В., който макар да отрича участието на съпругата си в убийството, потвърждава времето и мястото на извършването му /вж. л.215-217, т.1 от НОХД №2746/2019 г. на СГС/ в съответствие със заявеното от съседките на семейството - свидетелките Й. Й. и Б. А.. Въпросът за съучастие на двамата подсъдими е изключително задълбочено и пространно анализиран в мотивите на обжалваното решение, като на стр. 13 и 16 въззивният съд е отговорил и на поставения от новозначения защитник въпрос защо констатираните от СМЕ телесни увреждания на подсъдимите с давност няколко дни след инкриминираната дата не опровергават обвинението, нито достоверността на показанията на свидетелката Й. предвид подкрепеността им от редица косвени доказателства, в това число данните от обясненията на подсъдимия В. за деня и приблизителния час на извършване на убийството, мястото, причината за скандала с пострадалия и начинът на умъртвяването му, присъствието по същото време на подсъдимата В. в жилището, а също показанията на свидетеля Р. И., пред когото в качеството на поемно лице при проведения следствен експеримент подсъдимият В. признал, че извършил убийството при възникнал скандал между него и съпругата му от една страна и пострадалия от друга /вж. л.370, т.1 от НОХД № 2746/2019 г. на СГС/.

Показанията на свидетелката Й. за съпричастността на подсъдимата В. не са възприети безкритично и не по реда на чл.292 от НПК, както несъстоятелно се твърди в касационната жалба, а след изключително подробен разпит на свидетелката и внимателното им съдържателно изследване за конкретно отправените от подсъдимата В. закани и то по време, когато свидетелката е чувала не само удари, но и викове за помощ от пострадалия, че го „пребиват“. В.

употребеното в израза „пребиват ме“ множествено число и категорично установеното по експертен път използване на две отделни оръжия/средства за причинените телесни увреждания на жертвата недвусмислено сочат, че не само подсъдимият е участвал в побоя, като защитата неуспешно се домогва да изключи участието в него и на подсъдимата В.. Показанията на основната свидетелка Й. са преценени и в контекста на данните за съдържанието и времето на записа от разговора, който тя е провела с оператор на „Национален тел.112“, търсейки помощ за пострадалия, както и с показанията на полицейските служители, посетили мястото на инцидента. Особено показателни са тези на свидетелите С. П. и В. И., че на инкриминираната дата били дежурни и около 15,40 часа отишли по сигнал на тел.112, че „дъщеря бие баща си“, което напълно съвпада със справката за записа на тел.112 за подаден сигнал на същата дата (11.02.2018 г.) в 15,25 часа. Свидетелката В. Д. от предаването „Съдебен спор“ също е потвърдила пред съда, че пострадалият Й се оплакал, че дъщеря му го бие (вж. л.354, т.1 от НОХД №2746/2019 г. на СГС). Проверката на показанията на свидетелката Й. чрез съпоставянето им с тези и другите доказателствени материали, тяхната подробност, описателност и неизменност във времето, независимо че показанията се отнасят за събития, станали далеч преди разпита пред съда, основателно са мотивирали вътрешното убеждение на въззивния съд, че те отразяват вярно фактите от обективната действителност, на които Й. е била пряк свидетел, поради което извеждането на главните фактически изводи на контролираната инстанция въз основа на тях не търпи основателен касационен упрек. В процесния случай чрез цялата доказателствена съвкупност, включително и посредством преки доказателства, а не при липса на такива (както се твърди в касационната жалба), въззивният съд е извършил проверка и собствен анализ на обясненията на подсъдимите, като аргументирано е изложил съображенията си да не даде вяра на същите относно авторството на престъплението и по – конкретно да отклони опроверганата защитна теза, че само подсъдимият е осъществил фаталния побой над пострадалия и подсъдимата В. не е участвала в него. Въз основа на съвкупността от преки и косвени доказателства, чиято достоверност е приета от въззивния съд да е извън всяко съмнение, законосъобразно, аргументирано и без следа от логически грешки е прието, че е налице единна и непрекъсваема верига от факти, обуславящи несъмнения извод за авторството на престъплението в лицето на двамата подсъдими – съпрузите В..

При липсата на каквото и да е процесуално нарушение на правилата на НПК, установяващи реда за събиране и оценка на доказателствата, както и липсата на визираната в касационната жалба предубеденост на съда, игнориране на доказателства, противоречивост и превратност в изводите му, не е налице претендираното касационно основание за незаконосъобразност на обжалваното решение по чл.348, ал.1, т.2 от НПК.

Правилното приложение на материалния закон се оспорва само с оглед приетото за установено авторство на деянието в лицето на подсъдимата В. като съизвършител, като не се конкретизират други доводи в тази насока. В рамките на изведените факти съдът законосъобразно е приел, че са осъществени всички елементи от обективната и субективна страна на съучастническо деяние, осъществяващо състава на престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.2 от НК за подсъдимия В. и по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и т.3, пр.1, алт.1, във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.2 от НК за подсъдимата В.. Прекият умисъл за двамата подсъдими да причинят смъртта на пострадалия Я., както и за квалифициращото обстоятелство, че са умъртвили пострадалия по особено мъчителен за него начин, въззивният съд убедително е извел от използваните

различни оръжия, многобройността и силата на ударите в тялото му до степен да се чуват на площадката между апартаментите, тяхната насоченост по тялото и главата на жертвата, непреустановяването на побоя въпреки виковете на пострадалия за помощ и експертно установената изключителна болезненост на преживените от него увреждания и болки преди настъпване на смъртта. Родствената връзка между подсъдимата В. и пострадалия Я. е факт, който се признава от двамата подсъдими и същевременно е документално установен по делото, поради което законът е приложен правилно спрямо подсъдимата В. и относно квалифициращото нейната съучастническа дейност обстоятелство по чл.116, ал.1, т.3 от НК, а именно убийство на баща от дъщеря. Макар при анализа на субективната страна на съучастническото деяние въззивният съд да не е разсъждавал за подбудите на съизвършителите за осъществяването му, от многобройните свидетелски показания за изключително влошените отношения между подсъдимите и пострадалия, осъществяваните от подсъдимата в последните месеци преди инкриминираната дата многократни закани и предходни посегателства срещу личността на жертвата, както и иницираните срещу нея от пострадалия съдебни дела за домашно насилие и делба на апартамента, в който е станало убийството, които допълнително са обтегли до крайност семейните отношения, също се потвърждава изводът за субективно съставомерно поведение съобразно правилно приложения от предходните инстанции материален закон. Изразеното пред ВКС несъгласие на подсъдимата В. с установените обстоятелства не сочи на неправилно приложение на материалния закон след като доказателствените средства, приети за достоверни от предходната инстанция, са установили факти, които не биха могли повече за бъдат оспорени от страните пред касационната инстанция. Твърдението за недостатъчност на доказателствата, на които почива осъдителният извод на въззивният съд, по своето естество сочи на необоснованост на въззивния акт, което не попада сред касационните основания по чл. 348, ал.1 от НПК. Въпреки това, ВКС намира, че аргументирано въззивният съд е приел, че освен кредитираните от него показания на свидетелката Й., които са източник на преки и първични доказателства, е налице една единна верига и от косвени доказателства, водещи до единствен възможен и необорим извод относно авторството на престъплението в лицето на двамата подсъдими.

След като е приложен законът, който е следвало да се приложи, не е налице основанийето по чл.348, ал.1, т.1 от НПК за касиране на въззивното решение.

Доводът за явна несправедливост на наложеното на подсъдимата В. наказание се свързва с тезата за пълно отричане на вината й за случилото се с пострадалия, поради което и доколкото тази теза е успешно опровергана от контролираната инстанция, същият е неоснователен. При доказаното съизвършителство и вината на подсъдимата определеното й наказание лишаване от свобода за срок от осемнадесет години по първата (най-лека) от трите санкционни алтернативи на чл. 116 от НК (лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна) се явява съответно на отчетената роля и степента на участието й и на наличните отегчаващи и смекчаващи вината обстоятелства, поради което не е явно несправедливо. Същото съответства на обществената опасност на конкретното деяние и на личността на подсъдимата. Направените изводи от съдилищата по отношение на наказанието на подсъдимата В. са законосъобразни и се споделят изцяло от касационната инстанция, която намира, че с това наказание ще се постигнат визираните в чл. 36 от НК цели на специалната и генералната превенции, поради което и оплакването

за наличие на касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК следва да бъде оставено без уважение.

С оглед на гореизложените съображения, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 305 от 26.10.2022 г., постановено по ВНОХД № 516/2022 г. на Софийския апелативен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: